

КЕРЕЛИН СПАРКС

Забранени ноци

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА СЕДЕМ

ТИАРА БУКС
София
2015

Kerrelyn Sparks
FORBIDDEN NIGHTS WITH A VAMPIRE

Copyright © 2009 by Kerrelyn Sparks
Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.
All rights reserved

© Радка Русева, превод от английски, 2015
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2015
© Яна Иванова, редактор, 2015
© Тиара Букс, 2015

ISBN: 978-954-2969-49-5

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

Забранени ноци

Керелин Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА СЕДЕМ

Превод
Радка Русева

ТИАРА БУКС
София

Посвещение

На майка ми Чарли.
Ураганът Айк разруши къщата ти,
но не и духа ти.

Глава 1

– **З**акъсня – посрещна я Конър, мръщейки се неодобрително.

– Е, и? – Ванда Барковски върна намръщването на шотландеца, пристъпвайки във фойето на Роматех Индъстрис. – Вече не съм момиче от харема. Не е нужно да идвам, тичайки всеки път, щом великият Господар щракне с пръсти.

Конър повдигна вежда.

– Беше ти изпратена официална призовка, на която бе съобщено, че срещата на сборището на източното крайбрежие ще започне в десет тази вечер.

Той заключи вратата зад нея и набра някакъв код.

Щеше ли да има неприятности? Тази „официална“ призовка я притесняваше цяла седмица, въпреки че не бе оставила никой да разбере. Щеше да пристигне порано, ако ѝ бе позволено да използва вампирските си способности да се телепортира, но в призовката я предупреждаваха да не се телепортира в Роматех. Защото подобно действие ще активира алармата, ще прекъсне срещата и ще последва голяма глоба. Затова тя шофира от клуба си в Хел Китчън, първо отбивайки се до Куинс, за да вземе някои костюми, които бе поръчала. Трафикът бе ужасен чак до Уайт Плейнс, оставяйки я силно напрегната. По дяволите, не искаше да е тук.

Тя пое дълбоко въздух и разроши късата си лилава коса.

– Голяма работа. Закъсняла съм с няколко минути.

– Закъсня с четиридесет и пет минути.

– Е, и? Какво са четиридесет и пет минути за стар козел като теб?

– Вярвам, че са си точно четиридесет и пет минути.

Да не би това в очите му да бе искрица хумор? Тя се ядоса при мисълта да я взема за забавна. Ванда беше безпощадна, по дяволите. И той трябваше да е обиден, че го нарече стар козел. Конър Бюканан не изглеждаше дори с ден над тридесет. Би го смятала за много красив, ако не беше прекалявал с грижите за нея през годините.

Тя намести черния сплетен камшик, който носеше около кръста си.

– Виж, сега съм делова жена. Закъснях, защото трябваше да отворя клуба си и да свърша няколко задачи. И скоро трябва да се върна на работа.

Имаше среща в единадесет и половина с всички танцьори, за да им даде новите костюми за август.

Конър не изглеждаше впечатлен.

– Роман все още е Господар на сборището, към което принадлежиш, и когато изиска присъствието ти, се очаква да пристигнеш навреме.

– Да, да, направо ми треперят ботушите.

Конър се обърна към масата, карайки килта си от червен и зелен плейд да се завърти около коленете му.

– Трябва да претърся чантата ти.

Тя трепна вътрешно.

– Наистина ли имаме време за това? И без това съм закъсняла.

– Проверявам всяка чанта.

Той винаги се бе придържал към правилата. Колко пъти я бе порицавал, че флиртува с охраната в къщата на Роман? Е, само с един от тях: един смъртен охранител от дневната смяна, който работеше за МакКей Секюрити енд Инвестигейшън. Един невероятно красив охранител.

Конър също работеше за фирмата, така че знаеше, че служителите не трябва да се сближават с хората, които охраняват. Ако питаха Ванда, това старо правило трябваше да се разкара. Игн се бе обвързал със смъртния си охранител Тони, и нейната любов към него изобщо не я бе направила по-слаба. В действителност любовта ѝ я бе направила по-силна, позволявайки ѝ да убие Йедрек Янов въпреки опита на Бунтовника да я спре с контрол над съзнанието ѝ.

Обаче щом ставаше на въпрос за сигурността на Роматех Индъстрис, Конър имаше добри основания да се придържа към безценните си правила. Тъй като гадните Бунтовници ненавиждаха дружелюбните, подчиняващи се на закона и хранещи се от бутилка вампири, те мразеха и Роматех, където се произвеждаше бутилираната кръв. В миналото бяха успели три пъти да поставят бомби в сградата.

Ванда въздъхна.

– Не нося бомба. Да не мислиш, че бих взривила себе си? Изглеждам ли ти като откачена?

В очите му блесна искрица хумор.

– Мисля, че това ще се определи на срещата на сборището.

По дяволите! Наистина *беше* в беда.

– Добре – тя метна чантата си на масата. – Забавлявай се.

Червенина плъзна по врата ѝ, докато той ровеше

из чантата ѝ. Господи, как мразеше само неудобството. То я караше да се чувства слаба и незначителна, а се беше заклела никога повече да не усети уязвимост. Вдигна брадичка и изгледа кръвнишки Конър.

– Какво е това?

Той извади парче плат, което изглеждаше като натъпкан чорап без стъпало с голям месингов чучур на края.

– Костюм за танци. За Фреди Пожарникаря. Това е личният му маркуч.

Конър захвърли прашката, сякаш беше в пламъци и продължи претърсването на чантата ѝ. Извади друга блестяща прашка в телесен цвят с изкуствен бръшлян, увит около чорапа.

– Страхувам се да попитам...

– Темата ни през август е „Горещата Джунгла”. Бомбастичния Терънс ще изпълни ода за Тарзан. Ще се люлее през сцената на лиана, докато се съблича.

Конър метна мъжката прашка на масата и продължи с проверката си.

– Тук наистина прилича на проклета джунгла – каза той и извади лиана с големи листа.

– Горещата джунгла е като силно заразна треска – обясни Ванда с дрезгав глас. – Сигурна съм, че може да открием някое смокиново листо с твоя размер.

Конър я погледна намръщено.

– Добре де, листо от банан тогава.

Изсумтявайки, той освободи ключовете на колата ѝ от купчината лиани и ги пусна в спорана* си.

– Ей... – възпротиви се тя. – Ще ми трябва, за да се прибера вкъщи.

* Споранът представлява кожена торбичка, която е част от традиционното шотландско облекло. – Б.р.

– Ще ти ги върна след срещата – каза той и върна нещата обратно в чантата ѝ. – Срамно е вампирите да се обличат – или по-точно казано, да се разсъбличат така публично.

– Момчетата се забавляват. Хайде де, Конър. Никога ли не ти се е искало да си свалиш дрехите пред някои красиви момичета?

– Не. Прекалено съм зает да опазя Роман и семейството му живи. Ако не си забелязала, сме на ръба на война с Бунтовниците. И ако не си чула, лидерът им Касимир е някъде в Америка.

Ванда потисна едно потръпване.

– Знам. Миналият декември клубът ми бе нападнат.

Онази нощ някои от най-близките ѝ приятели едва не загинаха. Тя се опита да не мисли за това. Ако го направеше, тези мисли щяха да разбудят по-големи и ужасяващи спомени, а тя нямаше никакво намерение да ги разкрива. Животът в *Палави дяволи* бе обикновен и хубав, в клуба танцуваха прекрасни мъже в оскъдни костюми, а литрите с Кървава бира можеха да накарат и най-хладнокръвните вампири да се чувстват сгрети и дружелюбни.

Всяка нощ можеше да минава без болка, стига тя да се съсредоточи върху работата си и да държи миналото си здраво заключено в металния ковчег. Дните бяха още по-лесни, защото мъртвешкият сън бе безболезнен и без кошмари. Тя можеше да продължава така с векове, ако хората просто я оставят на мира.

Конър я погледна съчувствено.

– Иън ми каза за нападението онази нощ. Заяви, че си се била смело.

Тя се въздържа да не стисне зъби. Не бе полезно за кучешките ѝ зъби. Сграбчи чантата си и я метна на

рамо.

– Е, каква е работата? Колко съм загазила?

– Ще разбереш – Конър посочи към двойните врати вдясно. – Ще те заведе до залата, където се провежда срещата.

– Не, благодаря. Знам пътя.

Ванда мина през вратата и се запъти надолу по коридора, а токчетата на ботушите ѝ тракаха по лъснатия до блясък мраморен под.

Неприятната миризма на препаратата за почистване не можеше да прикрие напълно апетитния аромат на кръв. Смъртните работници на Роматех произвеждаха кръв цял ден. Тази кръв се разпращаше открито по болници и кръвни банки, а тайно на вампирите.

Роман Драганести беше създал изкуствената кръв през 1987 година и в последвалите години бе изобретил Вампирската фюжън кухня. През седмицата вампирите, които работеха за Роматех, приготвяха прекрасни напитки като Шококръв, Кървава бира, Криски или Кръв лайт за тези, които прекаляваха с удоволствията. Смесената миризма на всички тези напитки се носеше из въздуха. Ванда пое дълбоко въздух, за да успокои нервите си.

Свръхразвитият ѝ слух долови звук на статично прашене. Тя погледна назад и видя Конър да стои до двойната врата. Наблюдаваше прогреса ѝ с уоки-токи в ръка. Да не би да подозираше, че може да избяга? Беше дяволски изкушаващо да се телепортира до паркинга и да притича до черния си корвет. Нищо чудно, че конфискува ключовете ѝ. Винаги можеше да се телепортира направо къщи. Но те знаеха къде живее и къде работи. Нямаше измъкване от закона на сборището.

Естествено, само вампири, които пиеха синтетична

кръв, признаваха Роман Драганести като Господар на сборището на вампирите от Източното крайбрежие.

Щом наближи залата, стъпките на Ванда се забавиха. Ако Роман имаше някакви оплаквания от нея, защо не се срещнаха насаме? Защо я унижаваше пред останалите големци в сборището?

Дочу лекия акцент в гласа на Конър от другия край на дългия коридор.

– Фил е пристигнал? Добре. Дай ми да говоря с него.

Фил? Ванда се олюля на високите си токчета. Фил Джоунс се бе върнал в Ню Йорк? Последно бе чула, че е в Тексас. Не че я интересуваше. Той бе просто един смъртен. Но невероятно красив и интересен смъртен.

Бе прекарал пет години като член на дневната охрана в къщата на Роман, където тя живееше с останалите от харема. Повечето от смъртната охрана смятаха харема за група глупави безименни, неживи жени, свързани с истинската им задача – Роман Драганести. Бяха преценили, че по стойност се намират след картините на Роман и безценните му антики.

Фил Джоунс беше различен. Той бе научил имената им и се беше отнасял с тях като с истински хора. Ванда се бе опитала да флиртува с него няколко пъти, но Конър, старият мърморко, винаги бе слагал край на това. Фил беше спазвал правилото за необвързаност и се бе държал настрана – което беше лесно, защото обикновено той бе или във вечерното училище, или спеше, когато тя бе будна; а тя беше мъртва през деня, когато той бе буден.

Дори и така, Ванда подозираше, че той си падаше по нея. Или така ѝ се искаше. Животът в харема бе толкова скучен, че понякога Фил изглеждаше интригуващ.

Но сигурно си бе въобразявала всичко това. Вече три години бе свободна от харема и през това време Фил не си направи труда да я посети.

Тя спря, за да чуе, когато гласът на Фил се разнесе от уоки-токите. Не можеше да разбере думите, но звукът отекна през нея с изненадваща сила. Беше забравила колко секси е гласът му. Да върви по дяволите, Ванда си мислеше, че той е приятел. Но е била просто част от работата му, беше я забравил лесно, след като бе минал на следващата задача.

Ванда се протегна към вратата на залата, когато изведнъж тя се отвори. Отскочи назад, за да не бъде прегазена от жена с огромен бюст и един оператор. Ванда разпозна жената на мига. Корки Кърант бе водеща на предаване за знаменитости от Дигиталния вампирски канал, наречено „*Наживо с неживи*”.

– Отхвърлям присъдата! – извика Корки, обръщайки се да хване вратата, преди да се е затворила. – Ще отнеса въпроса до Върховния съборищен съд!

– Решението ми е окончателно – гласът на Роман звучеше твърд, но отегчен.

– Ще чуеш за това в шоуто ми! – Чак сега Корки забеляза Ванда. – *Ти!* Какво правиш тук?

Ванда трепна, когато операторът обърна камерата си към нея. По дяволите! Сега щеше да свърши в шоуто на Корки.

Усмихна се колебливо към камерата.

– Здравейте, приятели вампири. Отивам на съборището на съборището. Винаги ги посещавам. Това е наш обществен дълг, нали знаете.

– Стига с глупостите – отрязва я Корки. – Дошла си да злорадстваш. Но няма да сваля иска си срещу теб, без значение какво казва Господаря на съборището.

Ванда не спря да се усмихва за пред камерата.

– Не може ли всички просто да се разбираме?

– Трябваше да помислиш за това, преди да ме нападнеш! – изпищя Корки.

Вярно. Инцидента от миналия декември в клуба. Ванда бе прелетяла над масата, опитвайки се да удуши Корки Кърант. След цялата бъркотия, която бе последвала, тази малка злополука беше изглеждала незначителна. Беше я подминала като поредното дребно спречкване. Ванда бе имала много такива през годините.

Обърна се към камерата с издаващо много чувства изражение.

– Това бе ужасно недоразумение, но всички ние може да сме благодарни, че нашата мила Корки не пострада от него. Гласът ѝ е все така силен и пронизващ, както винаги.

Репортерката изсумтя и направи рязко движение, даващо сигнал на оператора да спре да записва. Тя се наведе по-близо и сниши глас.

– Нищо между нас не е приключило, кучко. Имам много власт във вампирския свят и ще те съсипя – Корки се спусна по коридора, а операторът подтичваше след нея.

– Хубав ден! – извика ѝ Ванда.

Тя се обърна, за да влезе в залата, и забеляза колко тихо беше. Всички я зяпаха. Страхотно. Станаха свидетели на малката ѝ сцена с Корки.

Шепотът започна. Ванда вдигна брадичка. Установи, че присъстват около тридесет вампира. Повечето бяха мъже. Архаичният вампирски свят все още се ръководеше главно от мъже. Арогантни, скучни стари мъже, които не одобряваха нощния ѝ клуб, където мъжете вампири се събличаха.

Забеляза киселите изражения върху лицата им. Очевидно също така не им се нравеше лилавият ѝ прилепнал гащеризон или късата ѝ щръкнала коса със същия цвят. В цялата зала забеляза само едно приятелско и усмихнато лице – Грегори. За нещастие, той седеше на първия ред. Тя стегна камшика около кръста си и тръгна по централната пътека.

Роман Драганести седеше на големия стол на Господаря върху подиума. В миналото Господаря на сборището седеше сам, но сега имаше промени. От двете страни на стола на Роман имаше по един по-малък. Жена му Шана се бе настанила от лявата му страна, а свещеникът, отец Андрию, седеше отдясно. Те очевидно бяха главните му съветници. И двамата бяха смъртни.

Накъде отиваше вампирският свят? Защо Роман бе дал такава власт на тези двама смъртни в свят, в който те не принадлежат? С възмутено пуфтене Ванда седна до Грегори.

Роман отрази присъствието ѝ с царствено кимане. Ванда му се намръщи в отговор.

Седящ на маса близо до подиума, Ласло Весто драскаше бележки с писалка върху антично изглеждащ пергамент. Той бе химик в Роматех, но също така притежаваше и престижната длъжност на секретар на сборището. Ванда завъртя очи. Той спокойно можеше да използва перо и мастилница или може би папирус и парче въглен.

– Господи, дайте на горкия мъж един лаптоп – измърмори тя на Грегори.

– Има един – прошепна ѝ той. – Но на тези срещи предпочитат да се придържат към традицията.

– Тези срещи са цяло посмешище – измърмори Ванда. Предполагаше, че Ласло все още записва ре-

шението, което бе разстроило Корки. – Какво стана с Корки?

– Добри новини за теб – прошепна Грегори. – Роман отхвърли иска ѝ срещу теб.

– Време беше. Очевидно не съм наранила гърлото ѝ.

– Тогава Корки настоя, че единственото честно решение би било Роман да свали съдебния процес срещу нея, но той отказа.

– Какъв процес? – попита Ванда.

– Не си ли чула? Известният модел Симон съди Корки. Помниш ли, че наех Симон за *Фангерсайс*, ДВД-то с упражнения за зъбите? Корки обяви в предаването си, че Симон използва изкуствени зъби.

Ванда избухна в смях, гласът ѝ проехтя в тихата зала. Дузина мъже ѝ изшъткаха. Ласло изпусна писалката си и я погледна изплашено. След това хвърли поглед към Роман.

Ванда млъкна наред смеха си и прочисти гърлото си. По дяволите. Тези стари вампири трябваше да извадят бастуните от задниците си. Тя отвори уста да каже точно това, но Грегори докосна ръката ѝ.

– Недей – прошепна ѝ. – Не го заговаряй, ако той не се е обърнал пръв към теб.

– Ласло – започна тихо Роман.

– Да, сър? – секретарят на сборището се заигра с едно от копчетата на лабораторната си престилка.

– След като Ванда Барковски най-накрая пристигна, нека продължим с останалите дела срещу нея.

Останалите дела? В множествено число? Тя се огледа наоколо разтревожена. Жената на Роман ѝ се усмихна съчувствено.

Във Ванда се разрази гняв и тя стисна юмруци. Не се нуждаеше от ничие съчувствие. По дяволите, тя бе

жилава.

Ласло порови из купчина листа и извади един от тях, а след това още един и още един. Три листа? Гневът ѝ се разпали неимоверно.

Ласло я погледна нервно, след това продължи:

– Срещу Ванда Барковски има повдигнати три обвинения. Първото е – неоснователно освобождаване от работа, допринесло за загубата на средства и душевна травма. Второто обвинение – безразсъдно отнасяне към работната среда, довело до леко нараняване и душевна травма. Третото обвинение – нападение със смъртоносно оръжие, довело до физическо нараняване и душевна травма.

Ванда скочи на крака.

– Това са пълни глупости! Кой ме съди? – почервенялото ѝ от гняв лице огледа залата. – Къде сте задници? Ще ви покажа какво е душевна травма!

– Моля те, седни – тихо каза Роман.

– Имам право да се срещна с обвинителите си – забеляза трима бивши служители, привели се на задния ред. – Ето къде сте, копелета!

– Ванда, седни! – нареди Роман.

Тя се обърна, за да го погледне. По дяволите, той я познаваше от 1950 и вярваше на глупостите на тези мрънкащи размирници? Посочи го с пръст.

– Ти...

Ахна, когато Грегори я хвана за ръката и я дръпна да седне на мястото си. Той я погледна предупредително.

Ванда пое рязко въздух. Добре. Трябваше да се успокои.

– Какво пледирате, госпожице Барковски? – попита Роман.

Тя склочи ръце, докато кокалчетата ѝ не побеляха.

– Невинна.

– Не сте уволнили първия ищец? – Роман погледна към Ласло. – Името му?

Ласло огледа първия лист, след това дръпна нервно едно от копчетата си.

– Той иска да се обръщаме към него със сценичното му име – Джем Стоунс*.

Из стаята се разнесе кикот, след това рязко спря, когато Роман прочисти гърлото си.

– Госпожице Барковски, уволнихте ли господин... Стоунс?

– Да, но имах основание.

– Не, нямаше! – от дъното на залата се чу сприхав глас. – Бях най-добрият ти танцьор. Нямаше причина да ме уволняваш!

Ванда погледна към Джем.

– Опитваше се да си продадеш услугите. Аз притежавам денс клуб, а не бордей.

– Дамите се молеха за мен – възпротиви се Джем.

– И вие сте им вземали пари? – попита Роман.

Джем изсумтя.

– Разбира се. Заслужавам си го! Аз съм най-добрият. Роман не изглеждаше впечатлен.

– Първото обвинение е отхвърлено.

– *Какво?* – изкрещя Джем. – Но аз се нуждая от работата си. Как ще изкарвам прехраната си?

Роман сви рамене.

– Изглежда, че вече сте започнали новата си кариера. Може да напуснете.

Джем измърмори някакво проклетие, докато излизаше.

* скъпоценни камъни (англ.ез.) – Б.пр.

Ванда усети леко облекчение. Един обвинител по-малко, оставаха още двама.

– Второто обвинение? – Роман попита Ласло.

– Да, сър – секретарят се зарови в листите. – Безразсъдно отнасяне към работната среда. Този ищец също иска да се обръщаме към него със сценичното му име. – Ласло се заигра с едно от копчетата на престилката си. – Питър Велики, принц на П–п–пекърс*. – Копчето се откъсна и се търкулна по масата.

Съпругата на Роман прикри устата си. Звукът от кикот се разнесе из залата. Дори свещеникът се усмихваше.

Грегори се наведе към Ванда и прошепна високо:

– Колко от чичковите червенотиквеничковчета отнесе принцът на Пекърс?

Ванда изсумтя и го удари с лакът в ребрата.

Роман погледна нагоре с изражение, сякаш бе изкаран от нерви и питаше господ *защо аз?* Успокои изражението си и погледна сериозно тълпата.

– Тук ли е господин... Принц?

– Да! – изправи се един висок мъж от задния ред. Той отметна дългата си руса коса през едното рамо. – Аз съм принцът на Пекърс.

– Наранили сте се на работното си място? – попита Роман.

– Да – продължи да говори Питър с фъфлещия си глас. – *Танцувах*, когато се подхлъзнах в една локва с *фода*.

– Той искаше водата – прекъсна го Ванда. – Питър пожела да дръпне една верига и тридесет литра вода да се изсипят върху него.

* пенис – вулгарно (англ.ез.) – Б.пр.

Забранени нощи

– Вие сте поискали водата? – попита Роман.

– Да. Малките капчици *фода* блестяха по голата ми кожа. Изглеждах *нефероятно красиф*.

– Щом казвате... – измърмори Роман. – И тогава се подхлъзнахте?

– Да! Беше ужасно. Паднах на *нофа* си и го *фчупих*.

– Счупили сте... какво? – попита Роман.

– Носа си – обясни Ванда. – Но ние го оправихме, и сега изглежда доста добре.

– Не е *тафа*! – Питър сложи ръце на бедрата си. – Сега *глафът* ми има ужасно *нософо сфучене* и *фсички* ми се смеят.

Залата се изпълни със смях.

– *Фиждате ли?* – Питър избърса сълзящите си очи.

– Смят ми се. Страдам от емоционална *трафма*.

Роман въздъхна.

– Господин Принц, инцидентът, който сте претърпели, наистина е ужасен, но не виждам как може да държите госпожица Барковски отговорна, при положение че сам сте поискали водата.

Питър скръсти ръце и се намръщи.

– Тя *трябфаше* да ме защити.

– Оправих носа ти и те освободих за останалата част от нощта – каза Ванда. – Ти си този, който напусна.

Питър се намуси.

– Искам си работата обратно.

– Това устройва ли те? – попита я Роман.

– Да. Винаги съм била доволна от работата на Питър.

– Добре – кимна Роман. – Ще го назначиш обратно и ще прекратим и втория иск. Ласло, последното обвинение, ако обичаш?

– Да, сър – химикът отново се зарови из документите. – Нападение със смъртоносно оръжие. Ищецът

се подвизава под името Макс Мега Члена. – Ласло отскубна още едно копче от престилката си.

Роман се огледа из залата.

– Господин... Мега Член? Ще опишете ли инцидента?

– Инцидент, задника ми – Макс скочи от мястото си.

– Тя направи седемсантиметрова дупка в гърдите ми. Ако бе уцелила сърцето ми, щях да изчезна на място!

– Грешката е моя – измърмори Ванда. – Имам лош мерник.

– Значи признавате, че сте наранила този мъж? – попита Роман.

– Той ме наричаше с обидни имена пред служителите ми – обясни Ванда. – Не можех да го оставя да му се размине.

Роман се намръщи.

– Вярвам, че да го уволните, би било по-разумно решение, отколкото да го намущкате.

– Тя наистина ме уволни! – извика Макс. – Кучката каза, че съм некадърен танцьор, а това са пълни глупости.

– Ти *си* скапан танцьор! – Ванда се обърна към Роман. – Той танцуваше с петметров питон, който избяга и се уви около една от клиентките ми. Тя трябваше да се телепортира, преди да я смачка. Казах на Макс да си взема змията и да хваща пътя.

Роман кимна.

– Логично решение.

– Но кучката ме нападна! – извика Макс.

– Чак след като ти ме нападна вербално! – отвърна му Ванда.

– С какво го нападна? – попита Роман.

– Нямаше да го доближа, докато държеше прокле-

тата змия, затова грабнах една от обувките си и го замерих с нея – Ванда сви рамене. – Явно съм я хвърлила доста силно, защото токчето се заби в гърдите му.

– Тя едва не ме уби! – извика Макс.

– А вие едва не сте убили клиент със змията си – напомни му Роман. – Раната ви излекува ли се по време на мъртвешкия ви сън?

– Е, да, но това не ѝ позволява да ме напада.

Роман почука с пръсти върху облегалката на стола си.

– Няма да отсъдя за виновна жена, която се е защитавала от вербално атакуващ я мъж.

– Да! – Ванда удари с юмрук във въздуха.

– Не съм приключил – Роман я погледна сурово. – Начинът ти на самозащита е бил неподходящ. Сигурен съм, че имате някаква охрана, която е можела да отведе господин Мега Член от мястото.

Ванда сви рамене. Тя наистина имаше огромен охранител.

– Това е третият път, откакто отворихте клуба, в който сте привиквана тук, заради неподходящо насилствено поведение – продължи Роман. – Накратко, госпожице Барковски, имате проблем с гнева си.

– Да! – извика Макс. – Тя е откачена кучка!

– Достатъчно! – предупреди Роман бившия танцьор. – Отхвърлям всички обвинения при условието, че госпожица Барковски ще премине курс за справяне с гнева.

Ванда се намръщи. Не отново.

– Това са глупости – обади се Макс. – Кучката ми е длъжница! Настоявам да ме компенсират за травмата, която претърпях.

– Ей сега ще те компенсирам – размаха Ванда юмрук към него. – Нека се срещнем на паркинга...

– Ванда, достатъчно! – скара ѝ се Роман.

Тя го изгледа кръвнишки.

– Показваш сериозна липса на контрол – тихо каза той. – Очевидно един курс за справяне с гнева не ти е бил достатъчен.

– Да, провалила се е със справянето с гнева! – присмя се Макс. – Само почакай, кучко. Ще ти намеря нещо, за което да се разгневиш.

– Официално сте под ограничителна заповед – каза Роман на бившия танцьор. – Ще стоите настрана от госпожица Барковски или ще платите глоба от пет хиляди долара.

– Какво? – Макс изглеждаше ужасен. – Какво направих?

– Ласло, извикай охраната, за да изведат господин Мега Член – нареди Роман.

– Да, сър – химикът натисна един бутон на бюрото си.

– Добре де, добре, тръгвам си – Макс излезе от залата.

– Третото обвинение е отхвърлено – обяви Роман – и госпожица Барковски се съгласи да премине през втори курс за справяне с гнева.

Ванда стисна зъби при звука от забавление, носещ се из залата.

– Не си спомням да съм се съгласявала с нещо.

– Ще присъстваш – отвърна ѝ Роман сериозно. – Отец Андрю благородно предложи отново услугите си.

Ванда изстена вътрешно. Смъртният свещеник бе мил стар мъж, но си нямаше и идея през какво беше преминала тя през дългия си живот. И наистина нямаше желание да му разказва. Или пък на някой друг.

Отец Андрю ѝ се усмихна.

– Очаквам с нетърпение да те опозная по-добре,

дете мое.

Ванда скръсти ръце.

– Все тая.

– Ще ни трябва доброволец, който да ѝ бъде наставник – заяви отец Андрю.

Шушукането из залата мигновено спря. Пълна тишина.

Страхотно. Със свръхразвития си слух, Ванда можеше да чуе песента на щурците извън Роматех. Усети как по врата ѝ плъзва топлина. Никой не искаше да има нищо общо с нея.

– Не ми трябва наставник.

– Убеден съм, че ти е необходим – настоя отец Андрю.

Още тишина.

Ванда се обърна към Грегори.

– Хайде де – изсъска му тя.

– Миналият път ти бях наставник – прошепна Грегори. – Очевидно не съм бил много добър в това.

– Ласло? – попита Ванда.

Ниският учен подскочи от стола си и още едно копче изхвърча от престилката му.

През Ванда се разнесе гняв и тя се обърна към Роман.

– Няма да намериш никой тук, готов да ме наставлява. Те са група страхливци – тя намести камшика около кръста си. – И са прави! Трябва да се страхуват от мен. Ако някой от тях дръзне да ме порицава, ще му откъсна главата.

Колективно ахване се разнесе през залата.

Роман ѝ отвърна тъжно:

– Не мисля, че встъпваш в това начинание с правилното отношение.

Тя повдигна брадичка.

– Имам достатъчно отговорно отношение.

Роман въздъхна.

– Няма ли никой тук, който...

– Аз ще го направя – предложи Шана.

Ванда трепна. Жената на Роман? Тя не можеше да признае греховете си на сладката, малка винаги правеща добрини Шана Драганести.

Роман се обърна и се заговори тихо с жена си. Свръхслухът на Ванда долови по-голямата част от разговора. Шана имаше двегодишен син и деветседмична дъщеря, за които да се грижи. Да наблюдава Ванда, щеше да я натовари прекалено много.

Гневът ѝ отново се разгоря. Тя не се нуждаеше от проклета гледачка. И със сигурност нямаше нужда от съжалението на Шана.

– Забрави го! Тук няма да намериш никой, който е готов да ме наставлява. Никой от тези мъже няма топки, за да се занимава с мен.

– Аз ще го направя – от задния край на залата се дочу дълбок глас.

Ванда ахна. Разпозна гласа мигновено, но въпреки това трябваше да се обърне, за да е напълно сигурна, че той наистина е там. По дяволите, изглеждаше по-добре от всякога. Винаги бе висок, но раменете му изглеждаха по-широки, отколкото ги помнеше. В гъстата му кестенява коса блестяха червени и златни кичури. Очите му... очите му винаги я бяха оставяли без дъх – бледо, ледено синьо, което някак успяваше да излъчва топлина.

– Аз ще ѝ бъда наставник – каза Фил и тръгна надолу по главната пътека.

Господи, не. Тя не можеше да разкрие душата си

пред Фил. Беше споделила доста с Грегори, когато той ѝ бе наставник, но мъжът ѝ беше като по-малък брат. Фил никога не би могъл да ѝ бъде като брат.

– Не! Попитай Иън. Иън ще го направи.

Роман се намръщи.

– Иън и съпругата му все още са на медения си месец.

Ох, вярно. Иън ѝ беше казал, че ще отсъстват цели три месеца. Двамата с Тони щяха да се върнат чак в средата на август.

– Тогава попитай Памела или Кора Лий.

Роман я погледна колебливо.

– Не мога да си представя нито една от двете да е способна да се справи с теб.

По дяволите, това унижение ѝ беше достатъчно.

– Никой не може да се справи с мен! Не се нуждая от проклет наставник.

Роман я пренебрегна и се обърна към Фил.

– Благодаря ти, че предложи услугите си.

– Не го приемам! – извика Ванда.

Фил я погледна предизвикателно.

– Да не предпочиташ някой от останалите доброволци?

Тя му се намръщи.

– Ще ти вгорча живота.

Той повдигна вежда.

– Измисли нещо ново.

Ванда примигна. Правила го е и преди? Как? Винаги е била мила с него. Забеляза веселите погледи на тълпата. По дяволите, те се наслаждаваха на това.

Роман прочисти гърлото си.

– Фил, разбираш ли отговорностите, които идват с наставничеството?

– Да – отвърна той. – Мога да го направя.

– Много добре – усмихна му се Роман благодарно.

– Работата е твоя. Благодаря ти. Ласло, запиши го.

– Да, сър – химикът написа нещо в пергаментата си.

– Чакайте малко! – Ванда тръгна с бойна стъпка към Фил. – Ти не можеш да направиш това. Не съм се съгласила.

– Ела.

Той посочи с глава към вратата и тръгна по пътеката навън от залата.

Ванда остана с отворена уста. Какво, по дяволите, си мислеше, че прави той, давайки ѝ заповеди? Макар че трябваше да признае, че отзад изглеждаше много добре. Тя се огледа наоколо и забеляза, че другите вампири я наблюдават любопитно. Е, Фил може и да бе прав и не беше нужно да обсъждат това фиаско пред публика.

Тя излезе през вратата и го забеляза в другия край на коридора, облегнат на стената със скръстени ръце. Той винаги бе имал доста големи мускули за един смъртен.

– Виж, това е грешка. Ти си смъртен. Не можеш да се справиш с един вампир.

– Накарах те да излезеш от залата, нали?

Гневът ѝ избухна.

– Само, защото не исках да те засрамвам пред всички, докато ти сритвам задника!

Устните му се извиха.

– Опитай се.

Тя пристъпи по-близо до него.

– Яла съм смъртни като теб на закуска.

Усмивката му стана по-голяма.

– Щастливи копелета.

Тя отстъпи назад, пуфтейки от раздражение.

– Фил, това е лудост! Не можеш просто... да ме насилиш да те приема.

Нещо горещо пламна в очите му. Погледът му се спусна по краката ѝ, после се върна на лицето ѝ.

– Съкровище, никакво насилие няма да е необходимо.

Ванда преглътна трудно. Той да не си мислеше, че ще може да я съблазни? Вярно, че бе флиртувала с него в миналото, но това не беше нищо повече от малко безобидно забавление. Не можеше действително да се сближи с Фил. Не можеше да отвори пред него ковчега, в който държеше кошмарите си. По дяволите, тя не отваряше тази врата дори пред себе си.

Ванда отстъпи още една крачка назад.

– *Не.*

За миг в очите му блесна съчувствие, преди да станат сурови и леденосини.

– Всички ние имаме свой вътрешен звяр, Ванда. Време е да застанеш лице в лице със своя.

– Никога – прошепна тя и се телепортира.